

opusdei.org

Prelaadi kiri (juuni 2009)

Vastavalt juunikuu liturgilistele pühadele, kutsub Opus Dei prelaat meid Jumalat suurema hellusega meie igapäevaelus kohtama.

18.06.2009

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Eile pühitsesime Nelipühi, mis sel aastal maikuu viimasele päevale langes. Ja samuti, nagu siis, kui olid Nelipühad esimest korda, aitas

Maarja ka nüüd meid Püha Vaimu tulekuks ette valmistada. Nüüd algab jälle tavaline kirikuaasta, olukord, milles võime näha järjekordset kutset tavalist igapäevaelu pühitseda, mis koosneb töötundidest ja arvukatest inimsuhetest, milles anname ennast perekonnale ja ühiskonnale. Kordub jälle see, mida meie Isa ütles: väliselt töö, mida me teeme ei muutu, kuid ometigi muutub see! – iga päevaga, sest teeme seda palju suurema armastusega.

Just igapäevaelu näitab meile, kus on meie võitlusväli, just seal tuleb meile abiks ja on meie kõrval Jumala Arm ja just selle kaudu püüame üha rohkem sarnaneda Kristusele ja nii paremateks Jumala lasteks saada. Ma tahaksin kirjeldada seda tegelikkust väljendusega, mida püha Josemaría oma jutluses kasutab: ”Kui kristlane igapäevaelu kõige tühisemaid pisiasju armastusega täidab, täitub

see väiksus Jumala suurusega. See on põhjus, miks ma ikka ja jälle (sõna-sõnalt öeldes haamrilöögina) rõhutan, et kristlik kutsumus seisneb selles, et oskaksime igapäeva proosast eepilise luuletuse vormida. Tundub, et maa ja taevas ühinevad horisondis, kuid ei, teie südamed on need, kus nad üheks muutuvad, kui elate pühalt oma argipäeva.”[1] Ma kuulen veel nende jõuliste sõnade kaja nagu ”haamrilööke” kõrvades, sest meie Isa oli suurepärase pedagoog nii sõnas kui teos, kes oskas meile hästi ja sügavalt edasi anda seda vaimu, mille Jumal temale usaldas.

Selles seisnebki pühaduse saladus, mille juurde Jumal kutsub kristlasi, kes elavad ja töötavad ajalikes tingimustes: kes sooritavad igapäevaseid ettevõtmisi, armastuses Jumala ja teiste inimeste vastu. See on täiesti realistlik programm, sest nagu õpetab Pühakiri, on Jumal

initsiatiivi haaranud. Me tahame armastada, sest esmalt on tema meid armastanud [2]. Meelsasti meenutan ma juunikuu alguses, mil liturgia paljudel erinevatel viisidel Jumala armastust tema looduile esile toob. Pühaduse ajaloo tähtsaimate saladuste pühitsemisega, nagu seda on - lihakssaamine, Kristuse kannatus ja surm, tema Ülestõusmine ja tema aurikas Taevasseminemine – vaatleme neid sündmusi tähelepanelikult. Eelolevatel nädalatel "lubab liturgia meil kolme Suurpüha tähistada, mis on sünteetilise iseloomuga: Pühima Kolmainsuse Püha, Kristuse Ihu Püha ja lõpuks Jeesuse Pühima Südame püha." [3]. Need on väga tähendusrikkad päevad nende jaoks, kes Jumala Lapseks olemise mõttest aru saavad. Sest need pühad näitavad meile Jumala armastust inimeste vastu ja kujutavad endast Pühitsemissaladuse sünteesi.

Pühapäeval, 7. juunil tähistame me pühima Kolmainsuse Püha. Selle Suurpüha kaudu kutsub kirik meid Ainujumala saladuse kõige sisimat olemust vaatlema, mida ta juba Prohvetite kaudu ikka ja jälle avaldada tahtis ja mis sai Jeesuses Kristuses kogu täiuses avalikuks. Juba Vanas Testamendis näitas ta ennast Moosesele Siioni mäel, kui armuline ja halastaja Jumal, pikameelne vihas ning rikas halastuses ja truuduses.[4] See seletus tõi esmakordselt arusaadavalt meie ette rikkused, mida toob kaasa Jahve nimi, millest Mooses juba varem rääkis.[5] Kuid vaatamata sellele jäi see seletamatu nimi ka edaspidiseks looriga kaetuks. Alles Uues Testamendis saab Jumala siseelu meie jaoks selgemaks. Jeesuse lemmikjünger Johannes, kes Viimsel Õhtusöömaajal oma pea Jeesuse rinnale toetas, kirjutas, olles Pühast Vaimust inspireeritud, et Jumala olemuse võib kokku võtta ühe sõnaga

ja selleks on – armastus. *Deus caritas est* [6] Jumal on armastus. Ja selle ilmekaks märgiks saatis ta meile oma Poja. Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud.[7]

Benediktus XVI. räägib sellest väljendist – armastus - ja ütleb: "Ta väljendab sealjuures selgelt, et Piibli Jumal ei ole mingi teatud laadi "monaad", kes endasse sulgub ja endaga rahulolemisest rahulduks, vaid elu, mis tahab endast teada anda, ta on avatus, suhtlemine. Sellised sõnad, nagu "halastaja", "armuline", "rikas armu poolest", räägivad kõik suhtest, eriti aga elavast olemusest, kes ennast annab, kes iga tühimiku ja puuduse täita soovib, kes kinkida ja anda tahab, kes soovib luua kindlaid ja püsivaid sidemeid." [8] Niisiis, kuna ta on olemuselt armastus, ei ole meie Jumal üksildane, kaugusesse suletud olemus, kellele oleks võõrad inimeste

mured. Jumal on Kolmainsus
Isikutest, kes on nii tihedalt
ühendatud, et nad on üks ja ühtseim
Jumal.

See väljendus täiuslikult Uuest
Testamendis tänu Kristuse sõnadele.
Jeesus näitas meile Jumala palet, kes
on olemuselt üks ja kolmeisikuline.
Jumal on armastus. Armastus on Isa
– armastus on Poeg – armastus on
Püha Vaim.[9] Andes meile teada
oma siseelust, näitas Jumal meile
oma nägu - nii võiksime me seda
võibolla väljendada. Ta tahtis meile
teada anda, et soovib meid oma
sõbraks võtta ja rohkemgi veel, et ta
tahab meid teha oma lasteks, kes
tema elust osa võtavad. Seepärast
pühitseb Püha Kolmainsuse liturgia
kõrgeimat jumaliku armastuse
väljendust. Seepärast soovitas ka
püha Josemaría kõigil kristlastel
kõiki jumalikke persoone tundma
õppida ja nendega suhelda. "Õpi
ülistama Isa, Poega ja Püha Vaimu.

Õpi Pühimat Kolmainsust erilisel viisil austama: Mina usun Jumalasse Isasse, usun Jumalasse Pojasse, usun Jumalasse, Pühasse Vaimusse. Ma usun Pühimasse Kolmainsusesse. Mina loodan Jumalale-Isale, loodan Jumalale-pojale, loodan Jumalale-Pühale Vaimule. Ma loodan Pühimale Kolmainsusele. Ma armastan Jumalat-Isa, armastan Jumalat-Poega, armastan Jumalat – Püha Vaimu. Ma armastan Püha Kolmainsust. See palve on vajalik, üleloomulik harjutus, mis ergutab meie südant, isegi siis, kui see alati sõnadeni ei jõua.”[10]

Tahame innukalt sellise Jumalaga suhtlemise poole püüelda. Kuidas otsime me päeva jooksul tema kohalolekut? Kas me vaatleme päeva jooksul oma Jumalalapseks olemist? Kas proovime Kristust, kui oma vanemat venda ja eeskujut, jäljendada? Kas pöördume vaikse kutsega Püha Vaimu poole, et ta meid

pühitseks ja meid apostelliku
innukusega täidaks? Kas meie sõprus
Temaga suureneb?

Kristuse Pühima Ihu ja Vere
Suurpüha 11.juunil (mis on paljudes
maades sellele järgneval pühapäeval,
14. juunil) on selleks, et tugevdada
seda kristliku hinge sügavat
püüdlust. Püha Isa räägib selle püha
erinevatest silmapilkudest ja võtab
selle sügava tähenduse kokku
järgmiselt: ” Kõigepealt kogunesime
me Issanda altari ümber, et koos
tema kohalolekus viibida; järgneb
protsessioon, mis on nagu käimine
koos Issandaga; ja lõpuks
põlvitamine Issanda ees, mis algab
juba missa ajal ja jätkub kogu
protsessiooni ajal ja saavutab oma
kõrgpunkti, kui toimub pühima
altarisakramendiga õnnistamine, mil
me kõik põlvili laskume tema ees, kes
ise meie ees maha laskus ja oma elu
meie eest andis.”[11]

Benediktus XVI. soovitab meile sellist sisemist teekonda, mis ei oleks kehtiv ainult Kristuse Ihu ja Vere Pühal, vaid kogu meie eluajal. Püüdkem teda tulevate nädalate jooksul püsivamalt järgida, püüdkem kasutada seda armu, mida need pühad meie hinge saadavad ja olla eriliselt euharistlik inimene. Me peaksime igapäevase Missaohvril osalemisega endasse vaimulikku energiat tankima, mis kannustab meid päeva jooksul normaalselt ja usaldavalt hoolitsema intiimsema suhtlemise eest Pühima Kolmainsusega. Külaskäik Kõige Pühama juurde meie kirikute tabernaaklites aitab meid, et suudaksime armastuse Jumala ja ligimeste vastu elavana hoida. See aitab meil teiste vastu suuremat vennalikku tähelepanelikkust näidata. Võibolla on see tähtsusetu, aga siiski konkreetne: meie lähedaste vastu, kolleegide, sõprade ja kõikide vastu, kellega me ühel või teisel

põhjusel tegemises oleme. Me teame, et meie Isa sai kogu oma jõu Missast.

Ja kui ta haiguse pärast voodis lamama pidi, ning pärast seda jälle üles tõusta võis olid tema esimesed sõnad: ” Ma tahan Missat pühitseda!” Ja seda suhtumist püüdis ta päevast-päeva säilitada”. Meie külaskäik tabernaakli juurde peaks eelkõige toitma meie jumalaarmastust, sest see on just selleks, et Jumala Armastust meile vahendada. Oleks hea tuua näiteks püha Josemaría isiklikke kogemusi, mis olid intensiivse töö keskel alati ”sõltuvad” Issandast Sakramendis. ” Kui lähen kabelisse,” ütles ta, ”ütlen Issandale kahtluseta: Jeesus, ma armastan Sind. Ja ma ülistan Isa, Poega ja Püha Vaimu, mis on üheskoos Jeesuse Kristuse Püha Inimsusega Pühimas Euharistias kohalolev, sest seal, kus on üks jumalik persoon, seal on loomulikult ka Pühim Kolmainsus. Ja ma lausun ka oma Emale Maarjale

mõned armastusväärsed sõnad – umbes nii, nagu kellelegi lille ulatades. Ja ma tahan tervitada ka ingleid, kes tabernaaklit armastusega ümbritsevad ja Issandale sakramendis palvetades ja lepitades austust avaldavad. Ma tänan neid, et nad on seal päeval ja ööl, sest mina suudan teha seda ainult südamega: Ma tänan teid, pühad inglid, et olete alati Jeesuse juures Pühimas Altarisakramendis ja et te teda armastusega saadate”[12] Mul ei ole vaja sellele midagi lisada, sest kindlasti äratavad need Isa loodetavad sõnad igaühes nälga, indu ja elavat soovi, Jeesust Pühimas Altarisakramendis suurema armastusega kohelda.

Nii valmistame ennast hästi ette kolmandaks Suurpühaks, milleks on Jeesuse Pühima Südame Püha, mil väljendub Jumalik armastus kogu oma suuruses. ” Kui me niisiis praegu Jeesuse Pühast Südamest

räägime, kirjutas püha Josemaría, näeme me selles teadmist Jumala armastusest ja tema andumuse tegelikkust.[13] Kas oleks ta võinud anda meile suuremat tunnistust anda, kui näidata oma läbitorgatud süda, mis on avatud ja mis meid kutsub temas rahu leidma ning temas valu ja kannatuse hetkedel pelgupaika otsima?

Me tahame lubada talle patukahetsust ja meeleparandust, sest siis saame sellest osa meie ja saavad veel nii paljud inimesed, kes ei taha tunnistada seda ohverduse suurust, mida ta on teinud iga mehe ja naise eest. Peale selle algab sel päeval *Preestrite-aasta*, mille Benediktus XVI. Arsi püha preestri 150. surma-aastapäeva puhul maailmakiriku jaoks välja kuulutas. Julgustagem kõiki inimesi – alustades Prelatuuri usklikest ja kõigist, kes on kaastegevad selle apostolaadis – *esirindel* – olema ning koos Paavsti ja

piiskoppidega palvetama, et kirikus oleks palju pühasid preestreid.

29. juunil, Peetruse ja Pauluse pühal, lõpeb püha Pauluse aasta. Nende kuude jooksul oleme selle paganate apostli elu ja õpetust vaadelnud ja selle kaudu meie Issandat rohkem armastama õppinud; ja see armastus räägib meile tõelise vabaduse juurtest. Saulus õppis seda teel Damaskusesse, kui ta kirkastunud Kristust nägi. Sellest hetkest alates on see motiiv tema sõna ja tegutsemise aluseks.[14]: ta tunneb ennast erakordselt vabana, armastuse vabadusega.” Samas vaimus kirjutas ka püha Augustinus lause, mis hiljem väga tuntuks sai: *”Dilige et quod vis fac”* (Trakt. in.1Jh.7, 7-8), - armasta ja tee, mida soovid. See, kes armastab Kristust, nagu Paulus teda armastas, oskab teha tegelikkuses seda, mis talle meeldib, sest tema armastus on siis ühine Kristuse tahtega ja nii ka Jumala tahtega.”[15]

Ma ei hakka rohkem teistest selle kuu tähtpäevadest jutustama: Neitsi Maarja Pärispatuta Süda, esimeste Opus Dei preestrite pühitsemise aastapäev, püha Josemaría mälestuspäev...Kõik need päevad peaksid olema teatud mõttes uueks tõukeks, et elada suuremas andumuses Jumalale ja teistele nii nagu Jumal soovib ja apostellikku indu konkreetsete tegudega tugevamaks muuta.

Jätkake ka palvetamist kõigi minu palvesoovide eest, eriti aga Opus Dei töö alustamise eest Indoneesias, Rumeenias ja Koreas.

Kogu armastusega ma õnnistan teid,
teie Isa

+ Javier

[1] Püha Josemaría, Jutlus ”
Armastada kirglikult maailma”,
8.10.1967, vestlused, nr. 116

[2] 1Jh 4,19

[3] Benediktus XVI., Jutlus Kristuse Ihu ja Vere Suurpühal, 22.5.2008

[4] 2Ms 34, 6

[5] 2Ms 3, 14

[6] 1Jh 4, 8,16

[7] Jh 3,16

[8] Benediktus XVI., Jutlus Pühima Kolmainsuse Pühal, 18.5.2008

[9] Sama

[10] Püha Josemaría, Ühe vaatluse märkmed, 3.12.1961

[11] Benediktus XVI., Jutlus Kristuse Ihu ja Vere Suurpühal, 22.5.2008

[12] Püha Josemaría, Ühe koosviibimise märkmed, 6.1.1972

[13] Püha Josemaría, *Kristus lähen mööda*, nr.164

[14] Benediktus XVI., Jutlus Pauluse
aasta avamisel, 28.6.2008

[15] Sama

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2009/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2009/)
(12.03.2026)